

[Foged.]

ikke lader sig gennemføre efter de linjer, som her er stillet op. Som det allerede tidligere er nævnt, vil personer, der har bevaret deres penge og eventuelt ved flid endda har forøget dem, kunne blive beskattet efter den hårdeste regel, som finansministeren her ønsker anvendt — og den er hård, selv med den foreslåede lempelse på 50 pct. — medens andre, der ikke har bevaret deres midler eller har formøblet dem, bliver fritaget. Altså de, der af en eller anden grund gennem 17 år har formøblet deres midler, bliver fritaget, medens de, der har forøget deres midler, eventuelt har holdt dem intakt, bliver beskattet. Det er jo ikke ligefrem nogen opfordring til opsparing og bevarelse af værdierne. Ordningen vil under disse forhold absolut blive uretfærdig, uanset om fiskerne behandles individuelt. Det er en af årsagerne til, at vi ønsker den klareste løsning, og den klareste løsning er for os at se også den rimeligste løsning.

Edv. Jensen: Jeg var ked af den tale, den højtærede finansminister holdt for et øjeblik siden. Jeg sagde ved første behandling, at når vi rejste denne sag, var det ikke ment som en kritik af regeringen, hverken af den højtærede finansminister eller af den højtærede fiskeriminister, for vi var jo godt klar over, at hvis vi ville til at rejse politisk strid på dette spørgsmål og kritisere regeringen, så ville vi også, som det ganske rigtigt er sagt, ramme den borgerlige regering, der sad fra 1950 til 1953. Det, der var vor tanke, var at sige: nu er vi kommet så langt på afstand af den tid, af den store krig og hele den situation, at vi bedre nu end tidligere er i stand til at vurdere denne sag retfærdigt og se den, om jeg så må sige, i et historisk perspektiv og i sammenhæng med mange andre lignende afgørelser; vi har haft lejlighed til at se, at der var redere, der slap fri, og at færingerne slap helt fri. Vi har altså nu på lang afstand bedre overblik over denne sag, end vi havde tidligere. Det var som sagt vor eneste hensigt; vi

ville ikke lave politiske rumlerier på det spørgsmål, men bare spørge: skal vi ikke nu prøve at hjælpe hinanden med at finde en løsning på dette gamle og pinlige spørgsmål?

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg må naturligvis takke det ærede medlem hr. Edv. Jensen for bemærkningen om, at man ikke ville lave politiske rumlerier på denne sag, men jeg må jo sige, at det er lidt svært for mig at se, at man ikke gør det; men det kan jo være, at det er mig, der misforstår situationen.

Det ærede medlem var ked af den tale, jeg holdt. Det beklager jeg naturligvis. Jeg må sige, det hænder også, at jeg er ked af noget af det, der siges herinde. Jeg er også ked af nogle af de ting, man har sagt under denne debat, måske mest af, hvad det ærede medlem hr. Foged har sagt. Men det er jo de vilkår, man må arbejde under.

Der var dog én ting i det ærede medlem hr. Edv. Jensens tale, som jeg ikke var ked af; det var hans erkendelse af, at man ved at rejse sagen også ramte den borgerlige regering, der sad fra 1950 til 1953, og som jo ikke løste problemet i overensstemmelse med de ønsker, man nu har fra de samme partiers side, som dannede denne regering.

Det giver mig anledning til et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Foged, der som forklaring på, at sagen først i dette folketingsår var rejst, sagde, at den ikke tidligere var rejst på folketingsbasis. Jeg måtte forstå det ærede medlems udtalelse derhen, at tidligere havde man ikke fra fiskernes side henvendt sig til folketingsrådet om sagen. Jeg ved ikke rigtig, om det holder stik ... (Foged: Om at få sagen rejst i folketingsrådet!) ... Nå, men jeg må da i hvert fald sige, at af de argumenter, som det ærede medlem i dag anvender — bl. a. om, hvad man havde betalt i England, og rimelighedshensynet — var der, så vidt jeg kan se, ikke ét, som ikke forelå i årene 1950-53, da den daværende rege-